

Pod plamenom osjećaja

Ljudi su mi često govorili: "Za neke ljude vrijedi umrijeti!" No, nekom kao što sam ja, to je bila potpuna besmislica. Sve se to činilo glupim. Učenje o tome u školi je tolika glupost, mislio sam. Čemu ponavljanje istih stvari, ako nitko ne sluša? No, ovime otvaram prvu stranicu svoje životne knjige.

Prosinac, led u petama, glasan vjetar što je rušio stabla, još jedan težak školski dan. Stao sam pred ogledalo čekajući zvono na vratima. Inače bih doručkovao, spremio se za školu i izašao van hvaliti se novom igračkom, ali se odrastanjem sve polako mijenjalo. Taj sam dan razmišljao baš o tome. Više se uopće ne družimo dovoljno. Možda bih ja trebao nešto poduzeti. Da vratim sve točno onakvim kakvo je i bilo? Da zavolim sve isto što i oni? Gubio sam se u mislima i pitanjima, ali me glasan zvuk zvona trgnuo. Bili su to Ben, Kai, Steve i Terry. "Brza napomena, ponesi ono što smo trebali za sat kemije prošli put", reče Kai. Bio sam zaokupljen mislima o povratku natrag u vrijeme kada smo bili povezani pa sam ga samo ignorirao. Čini li mi se ili smo bili još tiši danas? Jedva smo progovorili dvije riječi jedni s drugim. "Jeste li čuli novosti?" započeo sam. Privukao sam njihovu pozornost, pa sam počeo praviti grimase. "Naučio sam kako napraviti onu Benovu odvratnu grimasu", nadodao sam. Tišina poslije toga bila je još glasnija. Proširila se cijelom ulicom. Ipak nisam odustao tek tako. Ulazak u školu se činio najtežim. Pokušao sam ostati bučan prvi sat smišljajući kako vratiti prijateljstvo natrag baš onakvo kakvo je bilo. Bio sam siguran da nas škola razdvaja, ali kako sad to popraviti? Treba li se uopće ovo sve popravljati? Je li pokvareno? Još jednom, zvono me trgnulo, a na neki način i spasilo. Bilo je vrijeme za kemiju, ali je kemija zauzela najmanji dio brige u tom trenutku. Pripremili smo sve za pokus koji će Steve i Kai izvesti pred cijelim razredom. Pokušao sam započeti razgovor na temu koja me muči cijeli dan, ali uzalud sve kad ne znam kako reći sve to... U tom sam trenutku shvatio, što ako cijelo ovo vrijeme pokušavam popraviti nešto što ne treba ruku poguravanja, ruku pomoći? Nema

ništa loše u odrastanju, pogreška je u meni. No, to sam shvatio prekasno. Plamen se iz staklene kutije oteo kontroli. Učionicom su odjekivali prestravljeni vriskovi i alarm za požar. Je li to kraj? Ovako završavamo? Provukao sam se kroz klupe da izvučem Kaija i Bena. Polako se stvarala panika, i pritisak koji mi nije dopuštao da se vratim natrag u plamen koji se svakim treptajem širio. Požurio sam prema drugim učionicama kad se krov počeo urušavati. Svi su već bili van. Bio sam sam tako blizu izlazu kad se zazvao glasan vrisak. Srce mi se sledilo u tom trenu. Terry i Steve. Krov se u nekim učionicama već urušio. Što sam bliže bio, srce mi se gore cijepalo. Tri moja prijatelja i ja smo ostali poznati po tome što smo spasili cijelu školu od požara, a Steve? Steve je izvukao Terryja iz učionice prije pada cijelog trećeg i četvrtog kata po njemu. Steve se nije uspio izvući, ali smo mi kao malena grupa naučili puno toga.

Tad sam shvatio kako odrastanje ima svoje uspone i padove i nemoguće ga je izbjeći, pa zašto pokušavati? Odrastanje je onakvo kakvim ga ti odrediš da bude. Steve bi uvijek govorio: "Život te ne može uvijek njegovati, ali ti njega možeš. Gledaj na to kao na novu avanturu. Neka ti svaki dan bude novi izazov, život će tek tada dobiti smisao."

Antonia Alilović, 9. b Osnovna škola Biograci

Dogodilo se 45'

Dogodilo se 45'

Dogodilo se na Brigu mom

Zle duše, uništile su naš dom.

Tišina neobična tog 7. zavlada,

Dogodilo se, strah mještanima duhom nadvlada.

Stigoše vijesti što lede krv u žilama,

Dogodilo se, sad smo pod njihovim silama.

Uzeše nam najsvetije, ono blago naše,

Čak i kameni na vrhu Čvrsnice zaplakaše.

Dogodilo se, pobiše nam fratere,

Zlih očiju,

gledali su ih kako gore u plamenu okrutne vatre.

Dogodilo se, vukli ih kao stare "žake",

Nevine ih provlačili kroz svoje prljave šake.

Ponižavali, pljuvali, gazili nam vjeru,

Zla duša im nije znala za mjeru.
Dogodilo se, uništavaše ih bez duše,
bez imalo stida,
Dok se mještanima srce na komadiće kida.
Dogodilo se, najtužniji dan u povijesti moga
Briga,
Metak za metkom u zatiljak žiga.
Nevina krv po temeljima crkve se lije,
Da je bar sve dio jedne iluzije.
Ali nije!
Dogodilo se ...
Ne ponovilo se više, u srcima i temeljima našeg
Briga urezana tuga, zauvijek se piše...

Nikolina Galić, 4. c Srednja strukovna škola

Moj brod izlazi kao pobjednik iz morskih oluja

More je vrlo nemirno, a snagu još pronalazim. Moram priznati da se i dalje borim da ju nađem u naletima vjetra koji nemilosrdno lome. Nastojim ne gubiti nadu, zapravo vjerujem da moj brod može postati pobjednik. Snaga je ono što odlikuje čovjeka u njegovim životnim borbama i jedina je koja ga može izbaviti iz oluje u koju ga nemirno more bez sažaljevanja prepusti. Brod koji se nemirno ljulja u naletima vjetra jedino je što trenutno imam i od čega moram napraviti pobjednika. Brod je ono čemu moram dokazati da se upornost isplati. Iako je sad izbjavljenje daleko i pred njim je još puno otvorenog mora u kojem mora pokazati želju da se ugleda u mirnoj luci. Bura koja se sad hladno vije oko palube broda ono je što mu ljulja povjerenje i ruši snove. Iskušava ga pred sam cilj. Ona je zapravo i ona koja će mu pomoći da pokaže da je svaki mali, težak korak bio još jedan korak bliže izbjavljenju. Bliže na prvu nedostižnom i bez borbe nemogućem. Onda kad ga je vjetar najjače trzao prijeteći da će ga slomiti, pokazao je to nešto, koprcao se među valovima smrti kako bi, kad sve to prođe, mogao zagrliti život. Upornost je bila ta koja ga je krasila, a želja ta koja mu je davala snagu. Uz ovo dvoje bio je sve bliže luci i svojoj konačnoj pobjedi. Imao je razloga biti ponosan na sebe. Još jednom je uvidio da je za

uspjeh mnogo potrebno. Više unutarnje snage, nego vanjskih čimbenika. Osjećati da si pobijedio nešto - vjetar, valove, buru, ponajviše strah od neuspjeha dovoljan je poticaj da i sljedeći put pokažeš snagu i želju. Mislim da je lijepo gledati u mirno more i znati da si ga zaslužio nakon svih morskih oluja koje si strpljivo prebrodio.

Mia Musa, 2. a Gimnazija fra Dominika Mandića Široki Brijeg

Samo pojedini ljudi ratuju u svijetu, a svaki od nas u sebi

Postoji mnogo definicija kojima se život kroz povijest opisivao. Definijski bilo bi to svojevrsno zbivanje kojim su zahvaćena sva živa bića. Postoji i mnogo oblika s kojima se uspoređivao. Ja bih ga recimo voljela usporediti sa morem koje je nekada mirno, ali nekada toliko bučno. Koje nekada smiruje, ali nekad i razara, ali nad kojim mi mali stanovnici planeta, i mali njegovi podanici nemamo nikakvoga utjecaja. Može nam dati predivne umirujuće zalaske, ali nas može i zapljusnuti ogromnim tsunamijem pod kojim ne ostaju tragovi života, ali na kraju kojeg se traži da opet nastavimo dalje. Može se život usporediti i sa još mnogo stvari, ali ja bih ga definirala kao umnožak svih trenutaka, jer u onim lošima tuga, a u dobrima se sreća množi. Možda nisam dobra u matematici, ali ga zato zasigurno mogu opisati kao jednu umjetnost. To je umjetnost pokušavanja preslikavanja naših unutarnjih osjećaja na naše vanjsko razmišljanje, djela i stavove. Svi smo dobili svoju dozu talenta kojom moramo svom snagom najbolje moguće prenijeti svoje unutarnje emocije na vanjski svijet. Ah, koliko su ograničeni ljudi koji misle da svi živimo u jednom svijetu, kada imamo 7 milijardi svjetova koji se nalaze u nama samima. 7 milijardi bitki, borbi, ratova, patnji, tužnih sudbina, sreća, radosti, muka, odbacivanja... 7 milijardi borbi sa svijetom, ali onaj život koji je kao more ne bi bio život da ne pridoda još 7 milijardi unutarnjih borbi za koje svijet ne zna. Svi mi možemo naizgled izgledati izvrsno, svi možemo otići do